

Lieve leerlingen,

Je vous envoie un exercice de lecture. Vous allez remarquer qu'il est coté. Je vais donc corriger vos exercices et vous renvoyer la correction. Tout ça par mail.

Bien sûr, cet exercice ne comptera pas, POUR LE MOMENT, pour votre moyenne. C'est donc une lecture facultative. Cela ne veut pas dire que par la suite ces points ne seront pas utilisés. Si au contraire la préfète me donne la permission, j'introduirai ces point quand même. J'espère que je suis clair car en français c'est pas toujours facile...

Vous devez donc me renvoyer le questionnaire complété par mail à mon adresse : tracy.br@hotmail.com

Je vous souhaite de tout cœur de rester en bonne santé !
Continuez à bien suivre les directives et j'espère à bientôt !

N'hésitez pas à me contacter par mail si vous avez des remarques ou questions, ou juste pour faire coucou ;-)

Lieve groetjes en tot snel !

Juf Brousmiche

De geheime tuin

Inge Misschaert

1. Een vakantie in Frankrijk

Je hoort soms mensen vertellen dat een vakantie hun leven veranderde. Vroeger vond ik dat maar gek. Je ging op reis, amuseerde je te pletter en kwam terug. Of je mopperde als het te veel regende. En als je terug was, dan ging het leven weer verder. Sinds een paar weken denk ik er helemaal anders over. Ik zit op mijn kamer en luister naar de regen die op het raam tikt. Een glimlach kruipt over mijn gezicht. Het klinkt misschien vreemd, maar ik ben blij met die regen.

Ik sta op en loop naar het raam. Mijn ogen dwalen door de tuin, blijven even hangen bij het doel. Het net is kapot, in de ene hoek kan ik er de bal zo doorheen knallen. Mijn ogen dwalen verder, naar het hoekje van de tuin. Ik glimlach weer. Ik gooi het raam open en leun naar voren. Ik spreid mijn armen wijd uit en sluit mijn ogen. Alles is begonnen op vakantie in Frankrijk. De motregen verfrist mijn gezicht en ik glimlach als ik terugdenk aan vorige zomer.

2. Het briefje op de mat

Het briefje lag op de mat. Ik bukte me en raapte het langzaam op. Mijn ogen gleden razendsnel over de woorden. Het duurde even voor ze tot me doordrongen. Geen training vandaag! Ik sprong een gat in de lucht en legde het briefje naast opa's bord.

Mama keek op van haar laptop. Ze was een journaliste die thuis werkte. In de oven stond een ovenschotel die er verdacht zwart uitzag.

"Ik denk dat het klaar is", grijnsde ik met een blik naar de oven.

"O, help", zuchtte ze. Ze klapte haar laptop dicht en zette de oven uit. "Ik was te opgeslorpt in mijn artikel. Het moet morgen af. Waarom ben ik toch zo'n uitsteller?"

Ik wist dat ze geen antwoord wilde en snoof de geuren van de ovenschotel op. "Het ziet er nog best eetbaar uit, mam!", lachte ik.

Ze gaf me een por en viste de verbrande stukjes kaas uit de schotel. Toen pas leek het alsof ze mij echt zag staan.

"Heb je je sportkleren nog niet aan, Jonas?"

"Er is geen training vandaag, mama", zei ik. Ik ging op mijn stoel zitten. Mijn ogen gleden naar de bekers op de kast. Topsprinter Jonas Van Geel, dat was ik. Foto's van mij in actie sierden de hele muur. Mijn kamer hing vol posters van wielrenners die ik niet had gekozen en voor mijn verjaardag kreeg ik steevast iets nieuws voor mijn fiets. Of een nieuwe tenue. Ik zuchtte. Mama keek alsof ze iets wilde zeggen, maar toen ging de deur open en kwam opa binnen.

De ovenschotel rook heerlijk, ondanks de zwarte laag, maar mijn keel kneep dicht en mijn maag rommelde, toen opa het briefje las.

"Alweer geen training", fronste opa. "Is Stefan weer ziek of zo?"

Ik prikte in de lasagne.

"Smakelijk", zei mama. "Ik heb de saus gemaakt met verse tomaten."

"Lekker", zei ik.

Stefan was een goeie trainer, vond ik, maar daar was opa het niet mee eens.

“Hij is niet hard genoeg”, zei hij dan. En dan keek hij me aan. “Wat zijn de drie basisregels van het wielrennen, Jonas?”

“Trainen, trainen en trainen”, zei ik gehoorzaam.

Stefan had vaak ruzie met opa. Hij zei dat ik het beu zou worden als opa zo doorging. Hij moest eens weten hoe dicht hij bij de waarheid zat.

“Geeft niets”, zei opa met volle mond. Hij schoof de lasagne naar binnen, alsof de duivel hem op de hielen zat. “We gaan straks wel even naar de binnenpiste.”

Ik kreunde onhoorbaar en schoof mijn bord van me af. Ineens had ik geen honger meer.

3. Fietsen met je haar in de wind

Ik lag in bed. Beneden hoorde ik gestommel van opa en mama die de laatste koffers en tassen in de auto propten. Een overvolle koffer, want we bleven drie weken weg. Drie weken! Ik rekte me uit en kromp ineen. Alle spieren in mijn lijf deden pijn. Een training met opa was geen schoolreisje.

Mama en ik wonen bij opa in sinds oma stierf. Een papa heb ik nooit gehad. Alleen kon mama het moeilijk redden en ook opa vond zijn draai niet zonder oma. Het lag dus voor de hand om samen te wonen. En opa's huis is lekker groot, met een heerlijk grote tuin.

Door een blessure kon opa zelf niet meer sporten. Het gebeurde toen hij achttien was. Een val tijdens een klim, zijn been draaide veel te kort en zijn pezen waren naar de haaien. Hij was een belofte en daarna niets meer. Toen ik geboren werd, noemde hij me naar zijn favoriete wielrenner: Jonas Van Genechten. Een topsporter zou ik worden.

In het begin vond ik fietsen gewoon leuk. De wind in mijn haar tijdens het sprinten. De kick als ik als eerste bij de finish was. Misschien had ik niet zo mijn best moeten doen. Maar toen kreeg opa ruzie met de trainer en moest ik van ploeg veranderen. Ik draaide me om in mijn bed en dacht aan wat Stefan altijd zei: "Volg je hart."

Ik wist niet meer zeker of wielrennen nog in mijn hart zat. Maar dan zag ik de trots in opa's ogen en hoorde ik de vreugdekreet die hij slaakte, als ik als eerste over de eindmeet sprintte. Op zulke momenten zat wielrennen wel in mijn hart. En toch hoopte ik dat mijn fiets niet meeding op vakantie.

4. De geheime tuin

Gele akkers flitsten voorbij. Ik keek mijn ogen uit en genoot van de glooiende landschappen en groene velden en bossen. Al jaar en dag verbleven we aan de voet van de Mont Ventoux. Voor de niet-sporters onder ons: dat is dé berg voor wielrenners. Voor mij was hij de hel. Als ik later zelf op reis zou gaan, zou ik een bestemming kiezen zo ver mogelijk van dat onding verwijderd. Als je één keer

zo'n 'col' hebt gefietst, dan weet je wat ik bedoel. Mijn kuiten deden al zeer als ik er nog maar aan dacht.

We gingen voor het eerst naar een nieuwe camping. Op de oude was alles al volgeboekt toen mama opbelde. Ze was zo opgegaan in haar werk dat ze dat helemaal vergeten was. Maar na wat zoekwerk vond ze een andere camping, ook dicht bij de Mont Ventoux. Deze heette Le jardin secret. Dat betekent 'De geheime tuin'.

De camping lag verscholen in het groen en ons plekje beviel me meteen. Het lag onder een oude krulwilg, die me leek te roepen. Ik klom helemaal tot in de top en keek uit over bos, akkers en weilanden. Het was er zalig stil. Geen snerpande fluitjes, geen joelende menigte, niets van dat alles. Ik zuchtte verrukt. Het leek wel of ik in een ballonnetje zat, veilig weg van alles.

"Kom uit die boom, Jonas!", riep opa boos. "Straks breek je nog een been en mis je het begin van het nieuwe seizoen."

Mijn ballon klapte stuk en ik klom met een zucht naar beneden.

De uitbaters van de camping waren Vlamingen. Gerda was een grote vrouw die altijd lachte.

“Jij zult het goed kunnen vinden met mijn Andrea”, lachte ze.

Ik vroeg me af hoe oud haar dochter was. In mijn klas had ik weinig vrienden, ik kende alleen een paar jongens van de ploeg.

Opa vroeg of er ergens een vlak terrein was in de buurt om wat te koersen. Uiteraard waren we niet vertrokken zonder mijn fiets, al was dat niet naar mama's zin geweest.

“Ach, nu toch niet”, zei mama snel. “Het is vakantie.

We zijn hier nog maar net.” Ze wierp haar vader een waarschuwende blik toe.

Maar ik wist wel beter. Mijn opa had de neus van een speurhond. Als er ergens een vlakke straat in de buurt was, zou hij ze vinden.

Ik had een klein tentje voor mij alleen. Dat kon ik ook helemaal alleen opzetten, het was een handig ding, dat vanzelf opensprong. Toen ik mijn luchtmatras had opgepompt, ging ik in de grote tent binnen.

“Opa is boodschappen gaan doen”, zei mama. En op zoek naar een piste, dacht ik er meteen achteraan, maar dat zei ik niet.

“Mag ik even de buurt gaan verkennen?”, vroeg ik.

“Ga maar”, wuifde mama. “We eten om acht uur.” Ze blikte enigszins verwilderd in de rommelige tent om zich heen. Ik glimlachte. Die mams toch, die zou nog eens verdwijnen in haar eigen rommel.

5. Andrea

Ik wandelde door de camping en volgde het pad helemaal tot het einde. Tenten en campers maakten plaats voor een kleine speeltuin en een terrasje. Daarna was er een tuin met grote appelbomen. Daar kwam ik Gerda tegen. Ze droeg een mand vol appels.

“Andrea is achteraan, in de moestuin!”, lachte ze.

Ik knikte gehoorzaam. Geen idee wat ik tegen dat meisje zou moeten zeggen, maar ik wilde niet onbeleefd zijn. Ik liep door een opening van een haag en hapte naar adem. Ik kende moestuinen enkel van bij oma: rechte rijtjes groenten, waar niet veel te beleven viel en waar ik elke keer uitgejaagd werd, of aan het werk gezet om onkruid te wieden. Aangezien ik dat helemaal niet wilde, maakte ik me altijd snel uit de voeten.

Maar deze tuin was helemaal anders. Hij was even lang en breed als onze tuin thuis. Maar wij hadden alleen een saai grasveld, met een tuinhuis in de hoek en een versleten voetbalgoal.

Hier kon je het einde van de tuin niet zien. Tussen de stenen van het kronkelpad groeide mos en kleine bloemetjes. Langs beide kanten stonden bakken, die me aan mijn oude zandbak deden denken. Alleen stonden de bakken vol met bloemen, kruiden en groenten. Ik zag tomaten die blonken in de zon. Aan een struik hingen lange peulen. Erwtten? Of bonen? Ik wist het niet.

Ik dwaalde over het pad en ging zo op in alles wat ik zag, dat ik verschrikt opsprong toen ik een stem hoorde.

“Jij bent Jonas?”

Ik draaide me om en keek recht in het blozende gezicht van een jongen, die iets groter was dan ik.

Ik knikte.

"Ik ben Andrea", lachte hij. Zijn tanden staken wit af tegen zijn gebruide gezicht.

Ik hapte naar adem. "Andrea?" Ik wist niet dat ik dat luidop had gezegd. De jongen lachte nog breder.

"Mijn vader wilde Andreo, mijn moeder wilde André. Toen maakten ze er Andrea van en iedereen was blij."

Zoals hij het vertelde, leek het erg logisch.

"Wil je mijn tuin zien?", vroeg hij.

Mijn mond viel voor de tweede keer open.

"Is dit jouw tuin?"

"Ja", knikte hij. "Ik ben er twee jaar geleden mee begonnen."

"Maar die bakken", begon ik.

"In die bakken groeit er veel minder onkruid," vertelde Andrea. "En het is veel minder werk dan een gewone grote moestuin."

Hij wees over de bakken heen. "Op een halfuurtje heb ik ze allemaal gecontroleerd. Als je dat elke dag doet, dan heb je niet meer werk dan dat. Heb je zin om me te helpen?"

"Mag dat?", vroeg ik. Ik keek even achterom. Opa was me vast aan het zoeken om ergens te gaan trainen.

"Moet je ergens heen misschien?" Andrea keek me grijnzend aan.

Ik rechte mijn schouders en schudde mijn hoofd.

"Wat wil je dat ik doe?", vroeg ik.

6. Bakken vol oogst

Drie uur later ging ik naar de tent terug, met een mand vol oogst uit de bakken van Andrea. Ik had een bos wortelen, een tros vroege tomaten, een handvol boontjes en een dikke krop sla. De hele tijd had ik hem geholpen in de tuintjes. Het wieden ging erg vlot, veel onkruid stond er niet: er was immers niet veel plaats. Een paar tuintjes waren nog leeg. Die had ik omgespit en aangevuld met nieuwe, donkerzwarte aarde.

"Rijk aan vitaminen voor de nieuwe oogst", zei Andrea. Hij haalde een grote zwarte doos tevoorschijn, die propvol zat met zakjes zaad. Het leken wel goudkorrels, zo voorzichtig haalde hij ze uit de zakjes.

Hij leerde me hoe ik gaatjes kon maken om bonen te planten en deed me voor hoe ik met een stok een lange geul kon maken en daar het fijne wortelzaad in moest strooien.

"Geen wintertenen, maar winterpenen", lachte hij.

's Avonds kroop ik in mijn slaapzak en liet de rits van mijn tent een stukje open, zodat ik de sterren kon zien. Ik was moe en mijn spieren deden pijn, maar het was een ander soort pijn dan anders. Ik kon niet wachten tot ik 's morgens weer naar de tuin kon gaan. Om de een of andere reden vond ik het erg leuk om met mijn handen in de aarde te wroeten.

7. Geheime plannen

Het vroege ochtendlicht wekte me. Ik kroop uit mijn tent. De vogels floten en in de verte lonkte de tuin. Ik keek naar de tent van mama en de tent van opa, waaruit geen geluid kwam. Die waren vast nog diep onder zeil. Muisstil trok ik mijn kleren aan en rende bijna naar de tuin.

Andrea was er al en gaf me een paar verse warme broodjes en een kop warme thee uit zijn thermosfles.

Toen stelde ik hem de vraag die al sinds de vorige dag op mijn lippen brandde.

"Wil je mij leren hoe je zo'n tuin maakt?"

“Tuurlijk”, knikte Andrea. Hij hield woord. De hele voormiddag leerde hij me de kneepjes van zijn moestuinen. Ook maakten we samen een kweekbak, zodat ik wist hoe ik dat thuis zou moeten doen. Want dat stond als een paal boven water, dat ik dat thuis ook zou gaan doen. Heel even doemde het gezicht van opa voor mijn ogen op. Ik knipperde snel met mijn ogen. Nu niet.

Een hele tijd later kwam Gerda in de tuin.

“Je opa zoekt je”, zei ze en ze wierp een snelle blik naar Andrea.

Ik knikte en maakte het karweitje af waar ik mee bezig was. Zo’n kweekbak maken was echt een fluitje van een cent! In mijn hoofd had ik al uitgerekend hoeveel bakken ik in onze tuin kwijt zou kunnen. En hoeveel oogst ik daar wel niet uit zou halen. Mama zou de ene na de andere lasagne of stoofschotel kunnen maken. Met een veel te vol hoofd sjokte ik naar onze tent.

8. Storm op komst

Op de tent tikte de regen gestaag voort. Ik las een stripverhaal, maar in de tent van mama hoorde ik opa tekeergaan. Met een zucht dacht ik aan de ruzie daarnet.

"We zouden oefenen", zei opa kort. Zijn gezicht was een onweerswolk. "Ik had een rustige straat gevonden. Helemaal niet ver van hier. Ik zou je nooit meteen die berg op sturen."

"Ik ben de tijd vergeten", zei ik. "Ik was met Andrea aan het praten." Ik ontweek zijn blik.

"Jonas, zo word je niet de beste sprinter van je team." Ongeduld klonk door in opa's stem.

Ik hapte naar adem.

"Moet dat nu echt?" Mama kwam tussen ons in staan. Maar opa hoorde haar niet.

"In september komt er een trainer van de eerste ploeg naar je spel kijken", ging hij verder. "Je moet alleen nog wat meer trainen, zodat je de beste bent."

"Nog meer trainen?" Mijn stem schoot de hoogte in.

"Heb je daar problemen mee?", vroeg opa meteen. "Als je de beste wilt zijn, moet je offers brengen, dat weet je."

Toen hield het even op met regenen. Een zonnestraal kwam uit de wolken en scheen op de tenten neer. Ik dacht aan de moestuin, aan de grijns van Andrea, aan de plannen die ik had voor onze tuin. Ik voelde de spierpijn, die ik leuk vond en keek naar de fiets op de drager boven op de auto. De wind in mijn haar voelen tijdens het sprinten vond ik nog steeds leuk. Maar het winnen hoefde voor mij niet meer. Toen keek ik opa recht aan.

"Ik wil stoppen met wielrennen", zei ik.

9. Een mooi moment

Ik denk terug aan dat moment in Frankrijk, toen alles veranderde. Opa was zich rot geschrokken. Na een lang gesprek met mama en met mij, zag hij ineens in dat hij zijn eigen droom beleefde. Maar dat was niet die van mij. Hij bedoelde het niet slecht. Hij begreep gelukkig dat wielrennen niet mijn droom was. Af en toe maken we nog eens een ritje op de piste. Als ik zin heb, en hij ook. En dan geef ik alles.

Maar de meeste tijd gaat naar mijn eigen geheime tuintjes. De bakken heb ik zelf gemaakt. De zadjes kreeg ik van Andrea mee, op de laatste dag op de camping. In het pak zaten niet alleen pakjes met zaad, maar ook een schoffel, een schopje en een rakel.

“Voor je tuin”, zei hij met een grijns.

“Tot volgend jaar”, lachte ik. “Hou mijn tuintje vrij!”

“Doe ik!”, lachte hij.

Het is opgehouden met regenen. Ik sluit het raam en ga naar de tuin. Mijn tuintjes controleren op onkruid. Mama vroeg om pluksla. En er zijn vast ook al een paar radijsjes rijp. Gisteren kwam opa even kijken naar mijn komkommers. Hij helpt af en toe eens met wieden, ook al is dat niet zo veel werk. En dan praten we over onze favoriete wielrenners, of voetballers.

Opa wil dat ik ook een bak voor hem maak. Dan houden we wedstrijdjes om de grootste komkommer. Wedden dat ik win?

PS: Ik moet naar binnen voor de lasagne weer aanbrandt!

Vragen over de tekst

/40

/20

1. Omcirkel welke afbeelding bij het geschreven woord past.

/8

- Een joelende menigte

- Peulen

- Binnenpiste voor wielrenners

- kweekbak

- Finish

- Winterpenen

- Onkruid

- Thermosfles

2. Antwoord op de volgende vragen.

/6

1. Waarin slaapt Jonas op de camping?
  - In een klein tentje samen met mama.
  - In een klein tentje samen met opa.
  - In een klein tentje alleen.
  - In een grote tent samen met opa.
2. Wat is het beroep van de mama van Jonas?
_____
3. Wat ziet Jonas liggen op de mat?
_____
4. Wie is de auteur van het boek "De geheime tuin"?
_____
5. Hoe heet de camping waar mama, opa en Jonas naartoe gaan?
_____
6. Hoe noemt dé berg voor wielrenners?
_____

3. Wie zegt het in het verhaal? Vul de juiste naam in van de persoon die de volgende uitspraken zegt in het verhaal. /6

1. "Ik was te opgeslorpt in mijn artikel. Het moet morgen af. Waarom ben ik toch zo'n uitsteller?" _____
2. "Heb je je sportkleden nog niet aan, Jonas?" _____
3. "Wil je mijn tuin zien?" _____
4. "In die bakken groeit er veel minder onkruid." _____
5. "De motregen verfrist mijn gezicht en ik glimlach als ik terugdenk aan de zomer." _____
6. "Andrea is achter in de moestuin!" _____

4. Welk(e) woord(en) wordt/worden er gebruikt in de tekst om de volgende uitspraken te zeggen? /7

1. Een bak waarmee je groenten kan kweken:
_____
2. Planten die je liever niet tussen je groenten hebt staan:
_____
3. Een fles waarin je een warme drank warm kan houden en een koude drank koud: _____
4. Iets dat vanzelfsprekend is, iets waarover je niet hoeft na te denken:
_____
5. Wanneer je slepend loopt, je heft je voeten niet op bij het stappen:
_____
6. Wanneer je een verwonding hebt na een val tijdens het sporten:
_____
7. Snel lopen of fietsen, meestal op een korte afstand:
_____

5. Zet de volgende uitspraken in de juiste volgorde van het verhaal. /6

- 1 ..... a) Is dit jouw tuin?
- 2 ..... b) er is geen training vandaag, mama.
- 3 ..... c) Ik wil stoppen met wielrennen.
- 4 ..... d) Geen wintertenen maar winterpenen.
- 5 ..... e) Wil jij mij leren hoe je zo'n tuin maakt?
- 6 ..... f) Mag ik even de buurt verkennen?

6. In de tekst zijn er ook afbeeldingen te zien. Iedere afbeelding is genummerd van 1 tot 9. Hieronder moet je het stukje uit de tekst schrijven die uitleg geeft over wat je op de afbeelding ziet. Tekening 1 en 2 geef ik je gratis! /7

1. Het briefje lag op de mat. Ik bukte me en raapte het langzaam op.
Geen training vandaag!

2. De ovenschotel rook heerlijk, ondanks de zwarte laag, maar mijn keel kneep dicht en mijn maag rommelde, toen opa het briefje las.

3. _____
_____
_____

4. _____
_____
_____

5. _____
_____
_____

6. _____
_____
_____

7. _____
_____
_____

8. _____
_____
_____

9. _____
_____
_____